

sat i konventionen efter et ønske fra amerikansk side, hvorefter certepartier eller brugskontrakter vedrørende skibet ikke skal betragtes som panteret eller hæftelser, idet disse efter dansk opfattelse blot vil medføre en personlig forpligtelse for bortfragteren.

Til § 250.

Bestemmelsen, der skal træde i stedet for den gældende § 263, stk. 1, angiver reglerne for søpant i tilbehør. Henvi­snin­gen til lov om skibsregistrering vedrører dennes § 48, stk. 1, hvorefter tilbehør omfatter maskiner, kedler, motorer, radioudstyr, elkkolod, fiske­redskaber, instrumenter og andet tilbehør, der er anskaffet på ejerens bekostning og bestemt til anbringelse i skibet, selv om det midlertidig er adskilt fra skibet..

Konventionen afskaffer søpant i alle andre accessorier til skibet. Ved revisionen af søloven har det under hensyn til formålet været fundet naturligt at følge konventionens standpunkt, selv om konventionen stiller national ret frit, jfr. også nedenfor ad forslaget § 263. Derfor er de resterende regler i den gældende § 263 bortfaldet.

Til § 251.

Denne bestemmelse svarer med enkelte formelle ændringer til den gældende § 276, stk. 1, der angiver i hvilke tilfælde, der tilkommer en fordring søpanteret i ladningen. Selv om bestemmelser om søpanteret i ladning ikke er fastsat i konventionen, hvilket eje heller var tilfældet med 1926-konventionen, er det fundet naturligt at bibeholde disse bestemmelser i søloven. Medens nr. 1 og 2 svarer nøje til den gældende § 276, stk. 1, nr. 1 og 2, er der i nr. 3 sket en forenkling af den gældende nr. 3, der bedre skulle udtrykke meningen med denne bestemmelse, der må forudsætte, at fordringen kan gøres gældende mod den, som kræver udlevering.

Til § 252.

Bestemmelserne i stk. 1 og 2 svarer nøje til den gældende § 276, stk. 2 og 3.

Til § 253.

Stk. 1 svarer til den gældende § 277, dog således at bestemmelsen om panteret i købesummen som accessorium, når godset er solgt, ikke er medtaget. På lignende måde som ved pant i skibet har man her ved pant

i ladningen ikke ment at burde opretholde pant i accessorier. Af samme grund er der i forslaget ikke medtaget bestemmelser svarende til de gældende bestemmelser i §§ 278, stk. 1, og 279.

Stk. 2 svarer med visse ændringer til den gældende § 280. Medens ansvaret for udlevering efter den gældende bestemmelse alene påhviler skibsføreren, er det her foreslået at udforme dette ansvar mere generelt, således at det påhviler „den som udleverer godset“, det være sig skibsføreren, eller rederiets agent. Dette vil efter en moderne opfattelse være mere rimeligt end alene at gøre føreren ansvarlig. Yderligere vil rederen være ansvarlig efter sølovens almindelige bestemmelse om rederens ansvar, jfr. forslagets § 233 (gældende sølovs § 8). Dette kan få betydning, hvor det af søpant sikrede krav tilkommer en anden person end rederen, f. eks. en tidsbefragter, der står som bortfragter i relation til godset.

Det hvad personkredsen angår således udvidede ansvar, er dog samtidig modificeret således, at ansvaret kun påhviler den, der ved eller bør vide, at godset er behæftet med søpanteret. Efter den gældende bestemmelse stilles der ikke krav om en sådan viden, men man har ikke anset det for nødvendigt her at opretholde et objektivt ansvar.

Endelig er bestemmelsen udformet således, at ansvar for den, som udleverer godset, ikke alene bortfalder, når fordringshaveren (søpanthaveren) har samtykket i udleveringen, men også når udleveringen er sket i overensstemmelse med bestemmelsen i gældende § 215, stk. 2. Efter denne bestemmelse, således som den senest er ændret ved lov nr. 227 af 8. juni 1966, der trådte i kraft den 1. juli 1967, skal rederen efter et almindeligt havari nægte at udlevere ladningen eller andet gods, hvis ejeren ikke påtager sig personligt ansvar for et eventuelt havaribidrag og stiller betryggende sikkerhed derfor. Bidrag til almindeligt havari er sikret ved søpant i ladningen efter forslagets § 251, nr. 1. Bliver ladningen udleveret, falder søpanteretten bort efter forslagets § 253, stk. 1, men kreditor vil som nævnt ikke have brug for at gøre et ansvar gældende efter § 253, stk. 2, mod den, som foretog udleveringen eller mod rederen, når kravet på havaribidrag er sikret ved personligt